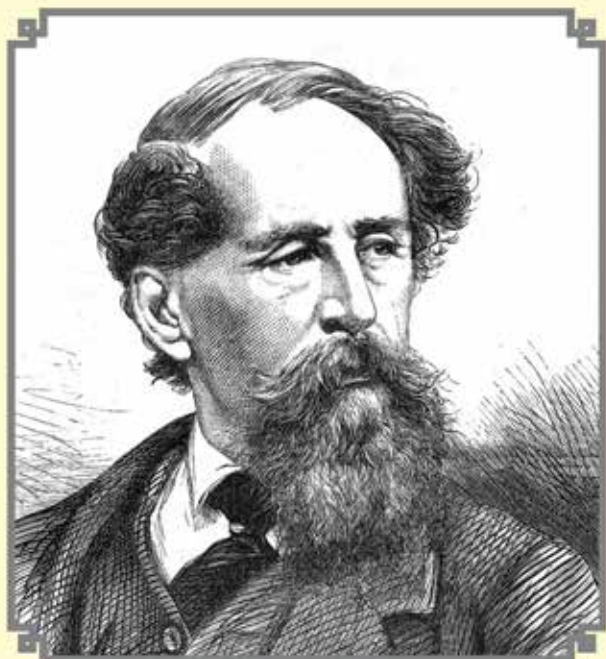

Biografisk text från 1869

Författaren
Charles
Dickens

Biografi:

Författaren Charles Dickens

– Återutgivning av text från 1869

Redaktör Mikael Jägerbrand

ISBN 978-91-7757-151-3

Copyright © 2016 Mikael Jägerbrand / Virvelvind Förlag, Lysekil.
Den här e-boken ges ut av E-boksbiblioteket Förlag (imprint)

Mer info: www.e-boksbiblioteket.se

Förord

Charles Dickens var en av 1800-talets mest populära författare. Hans berättelser var så eftertraktade att det nästan var upplopp då de kom från tryckeriet.

I den här e-boken kan du läsa samtidens hyllningar. Författaren Charles Dickens blev berömd redan under sin livstid för romaner som "David Copperfield", "Oliver Twist", "Pickwickklubben" och "Nicholas Nickleby".

I den här unika e-boken kan du läsa hur man här i Sverige betraktade en av de första internationella storsäljarna. Du får både läsa om vad som gjorde att Dickens blev så stor och beskrivningar av några av de mest berömda böckerna.

Många av de författare och personer som nämns i e-boken som stora influenser för Dickens är troligen relativt okända för dig. Därför har vi kompletterat e-boken med beskrivningar av alla personer som nämns.

Det här var en av de sista artiklarna som skrevs om Dickens medan han fortfarande var i livet. Författaren avled bara ett år (9 juni 1870) efter publiceringen av den här berättelsen.

Biografi: Författaren Charles Dickens

Den här texten publicerades ursprungligen den 23 januari år 1869 i tidskriften "Ny Illustrerad Tidning" med rubriken "Charles Dickens". Texten publicerades anonymt.

De romantiska åsigterna utöfvade under de tre första decennierna af vårt sekel ett ej obetydligt inflytande äfven på den engelska literaturen, och dertill kom för England det särskilda förhållandet, att en stor del af dess tongifvande författare vid samma tid tillhörde den högre aristokratiens leder. Så först och främst Byron, som betydligt bidrog att påtrycka 20- och 30-talens vittra alstring en egendomligt blaserad och förnämt indolent pregel, så vidare lord Mulgrave, lady Bury, grefvinnan Blessington och slutligt Bulwer, lord Lytton, alla skriftställare på romanens område, hvilka utbildade en särskild art berättelser från den »fina världen», som en senare tid gifvit spenamnet *silfverfork-novels*, (silfvergaffel-berättelser). Genom dessas förenade bemödanden och nästan än mer genom vissa till medeltiden återgående rena efterromantiker, hade slutligen den rent engelska romanen — skottarne taga vi ej med i räkningen — vid mitten af 1830-talet hunnit en punkt af onatur och betydlighet, som var

nära att beröfva den allt inflytande på och värde för nationen. Luften inom vitterheten var qvaf och skämd; ett åskväder behöfdes, och så ett uppfriskande regn. Men lika visst, som den yttre verlden vid dylika tillfällen förr eller senare genomgår en lycklig kris, så äfven folken och literaturen. Åskan kom, regnet föll — och luften var åter frisk, literaturen frodades och växte med lust och gamman. Inom den engelska romanen har i främsta rummet Dickens spelat både åska och regn; därför är det också han framför andra förtjenar ihogkommas. Och sedan krisen var öfver, har han fortfarit att med kraft föra sitt lands literatur framåt, utan att tröttna, utan att svika; äfven det ger honom ett högt rum i samtidens aktning, hvilket efterverlden skall veta att åt honom bevara.

Charles Dickens, son af John Dickens, föddes i Portsmouth den 7 febr. 1812. Fadern, som var anställd vid sjöförvaltningen, tog afsked efter krigets slut med en pension, som dock ej var större, än att han tillika måste lefva i London som parlamentsreferent för en af de dagliga tidningarna. Föga bemedlad, kunde han ej förskaffa sin son någon egentligt lärd uppfostran; denne sattes därför också tidigt på ett advokatkontor som skrivvare, för att sjelf kunna förtjena sitt bröd. Men en okuflig böjelse för literära sysselsättningar förmådde den unge Charles att först på egen hand fylla luckorna i sina kunskaper och sedan söka anställning som referent för *Morning chronicle*, som då under John Blacks ledning stod på höjden af sitt rykte. Här fick han snart tillfälle att utveckla sina egentliga anlag, då han erhöll plats för sina *Sketches of english life and character*, som sedan omtrycktes samlade som *Sketches by Boz* (1836, 37) med teckningar af Cruikshank. Det uppseende, dessa utkast gjort för sin friskhet, sitt originela innehåll och den skarpa iakttagelseförmåga,

de antyde, gaf en londonsk förläggarfirma, Chapman & Hall, anledning att erbjuda »Boz» att för deras räkning författa en berättelse, som skulle utges i månadshäften; och så tillkom *Posthumous memoirs of the Pickwick Club* (1837, 38). Med detta arbete hade Dickens på en gång uppstigit till rangen af en bland nationens förnämste romanförfattare — och utan all fråga till den populäraste. Ej bland en förvekligad och förkonstlad aristokrati valde han, sonen af medelklassen, sina typer, utan ur midten af folket, bland dessa borgare och gentlemen, landtjunkare och handtverkare, kuskar och tjenare, som så länge saknat sina hedervärda fysionomier i en engelsk berättelse, att man får förlåta deras jublande förtjusning, då de nu igenkände sig sjelfva — och det lifslevande till på köpet. Med en humor, en meniskokärlek och en skarpblick, som slogo alla med förvåning, framtröllade berättaren bilderna på sin duk; och den säkerhet, hvarmed han direkt inflyttade sin borgerliga omgifning inom taflan, den fyndighet, hvarmed han oupphörligt förstod belysa den från alla sidor, måste än i dag uppväcka beundran. Också som helgjutet konstverk intager *Pickwick Club* ett rum, som knappt kan göras den stridigt af något bland författarens följande arbeten.

Nu var Dickens' öde afgjordt — det vill säga hans framgång säker. *Pickwick Club* illustrerades af Seymour och »Phiz» (Brown) och fick en utomordentlig afsättning; 1838 blef författarens pseudonym avslöjad. Naturligtvis erhöll han genast de mest smickrande anbud från Londons förläggare; han antog ett af Bentley att förestå dennes *Miscellany*, der nu *Oliver Twist* begynte utges, hvilken 1838 fullständigt utkom. I detta, som i sitt omedelbart derpå följande verk, *Nicholas Nickleby* (1839), vände sig Dickens till mer särskilda ämnen, i det han i det förra tecknade scener ur brottslingarnes och de lägsta sam-

hällsklassernas lif, i det senare framställde den hårda behandling, de fader- och moderlösa barnen i vissa uppfostringsanstalter äro underkastade. I båda har tendensen ej alldeles fördelaktigt inverkat på hållningen hos det hela, medan enskildheterna dock ega ett nästan ilka högt värde, som i hans förstlingsarbete. Efter att ytterligare ha utgifvit *Master Humphrey's clock* (1840), en följd berättelser, ibland hvilka episoden om »Little Nell» och *Barnaby Rudge* anses som de bästa, företog Dickens sin märkliga Amerikaresa. Det egentliga syftemålet med densamma, ehuru ej erkändt, då den pågick, var att verka för antagandet af en internationel trycklag, som försäkrade de engelske författarne mot eftertryck i Amerika och tvärtom, ett företag, hvars svårigheter Dickens ej kunde misskänna, och hvars utgång också blef den, som han bort förutse. Hur pass intresserad han sjelf var i denna angelägenhet, kan lätt slutas af det förhållande, att ensamt af *Nicholas Nickleby* första upplagan utgjordes af 57,000 exemplar, och härtill kommo eftertryck i Amerika, Frankrike och Tyskland. Misslyckandet af hans hufvudsakliga syfte och den odrägliga uppmärksamhet, för hvilken han var ett offer under hela den vidsträckta färden, skulle naturligtvis hos Dickens alstra en stämning af missnöje och oro, som ej kunde verka fördelaktigt på hans uppfattning af transatlantiska förhållanden, och som också mer än nödigt ger sig tillkänna i hans öfver färden utgifna beskrifning, *American notes for general circulation* (1842). Denna bok väckte en stark ovilja hos yankees och blef till och med föremål för en särskild motskrift med den roliga titeln *Change for 'American notes'*. Efter sin återkomst begynte Dickens vidare följderna af sina *Christmas books*, en samling af hvarandra oberoende berättelser, hållna i en något fantastisk stil, der Hoffmann synes betydligt ha inverkat på honom. Den första

af dessa utkom 1843, den andra 1845, och sedan har en utgifvits nästan hvarje jul. År 1844 offentliggjorde han, likaledes nummervis, *Martin Chuzzlewit*, och samma år begaf han sig ånyo ut på färd, denna gång till Italien, från hvilken resa han hemförde en samling särdeles behagliga och angenämt berättade utkast. Genast vid återkomsten 1845 begynte han verka för uppsättandet af en daglig godtköpstidning af afgjordt liberal färg, och efter att ha förenat med sig den äldre Dilke och åtskilliga andra literära och politiska förmågor, kunde han med året 1846 begynna utgifvandet af *Daily news*, den ännu fortfarande högt ansedda Londontidningen. Till denna bidrog han sjelf bland annat med sina nyss nämnda skizzer från Italien, som samma år utkommo i samling (*Pictures of Italy*). Men endast några månader kvarstannade Dickens som utgifvare af tidningen; han drog sig då tillbaka, af hvilka skäl kunna vi ej uppge, för att ånyo egna sig åt romanförfattandet. Nu följde *Dombey and son* (1847, 48) och *David Copperfield* (1849, 50) samt *Bleak House* (1853), och *Little Dorrit* (1856). Med 1850 hade han dessutom påbörjat sina *Household words*, en literär veckoskrift, i hvilken han offentliggjorde tre af sina minst bekanta berättelser; och från 1859, då han i anledning af en tvist med förläggaren slöt denna, har han i stället utgifvit *All the year round*, af likartad plan och syfte. Här har bland annat af honom intagits *Our mutual friend* (1864, 65). Ända från dess stiftelse 1851 var han en bland de ifrigaste medlemmarne i *the Guild of literature and art*, en inrättning för betryggande af fattiga skriftställores och konstnärers ålderdom; och vid de teatraliska föreställningar, detta samfund gifvit i Englands förnämsta städer, har Dickens ådagalagt en betydande dramatisk talang. Dennas rykte var redan grundlagdt genom det förträffliga sätt, hvarpå Dickens offentligen föreläste sina

arbeten i London. Och de sålunda vunna framgångarne ingåfvo honom säkert tanken att ånyo genomresa Amerika för att uppträda som föreläsare och tillika måhända genom ett öppet återtagande af forna förhastade omdömen försona sig med den andra kontinentens folk. Denna stora rundresa, som för ej längesedan slutats, har för Dickens varit ett enda triumftåg, och nutidens segerkrans, »money», har också i rikaste mått skuggat hans tinningar och förljufvat hans färd. Det högtidliga afsvärjandet af de gamla kätterierna har redan begynt, mer är att vänta, och så ega nu yankees ånyo sin vittre afgud utan vank och lyte.

Dickens' popularitet har gränsat och gränsar ännu till det fabelaktiga. Vi nämnde Amerika, vi ha talt om hans fädernesland: der har den naturligtvis varit oerhörd. Men i sjelfva Tyskland och Frankrike, ja, i vårt eget land, kan han nästan sägas ha täflat med de mest omtyckta inhemska författare. Så ega vi på svenska en stor mängd af hans arbeten öfversatta: ända ifrån hans förstlingsverk, *Teckningar ur Londonlifvet* (1840) till *Vår gemensamma vän* och *Utan utgång!* (1868, jemte Wilkie Collins) ha de småningom införlivats med vår vitterhet af mer eller mindre skickliga händer, men alltid under stort bifall, hvilket isynnerhet på 1840-talet nådde sin spets. Endast af *Martin Chuzzlewit*, ett bland hans utmärktaste arbeten, ha vi hittills saknat en särskildt utgifven öfversättning, en brist som dock, enligt hvad vi hört uppges, till sommaren kommer att afhjelpas. Hvari ligger nu hemligheten af detta vidt spridda anseende, denna omätliga omtyckthet? I sjelfva verket mest deri, att Dickens var bland de förste nyare författare, hvilka på samma gång med medveten klarhet och i följd af en bestämd literär utvecklingslag omfattade realismen som sin poetiska trosbekännelse, i skrift och ord betygade, att lif-

vet är och förblir diktarens evigt friska, evigt outtömliga källa och förebild. Men icke lifvet, sådant det i knappt igenkänlig förkonstling gestaltat sig hos de högre klasserna, der konvens, onatur och skrymteri hålla sitt kära hof, utan sådant det i äkta, stundom till och med vild frihet skjutit upp och grenat ut sig ur folkets grund, ur lagret af de samhällsklasser, hvilka, af böjelse eller instinkt eller af båda delarne i förening, förblifvit trogna naturen och de gamla folkliga öfverlemningarna, åsigterna, sedvänjorna, fördomarne till och med. Icke ens Dickens' motståndare ha kunnat neka honom en utomordentlig förmåga att sant och fint återge det egentliga folkets lif, äfven om man beklagat, att han inför sina läsare »i en societet, som man till stor del ej kan gilla». »Han har» — vi anföra *Edinburgh review* — »i sina skrifter uppfångat och återgifvit den ursprungliga qvickhet, som i sitt fulländade skick flödar från den engelska hopens läppar; och fastän hans stig ofta gått genom scener af fattigdom, uselhet och brott, lemnar han dock efter sig en fläkt af ömhet och mensklighet, som hedrar hans hjerta. Vi önska blott att han gjort samhällets öfre klasser en lika full och godsint rättvisa, som de lägre, och att han med större frikostighet skänkt oss bilden af de manliga, oegennyttiga och kraftfulla egenskaper, som utgöra en engelsk gentlemans karakter.» Som man vet, är Dickens, trogen sitt ursprung och sin utgångspunkt som motståndare mot »höglifsnovellen», en smula partisk för folket och mot aristokratien samt den styrelse, som ännu till större delen ligger i dennas händer. »Häraf dessa tårar!»

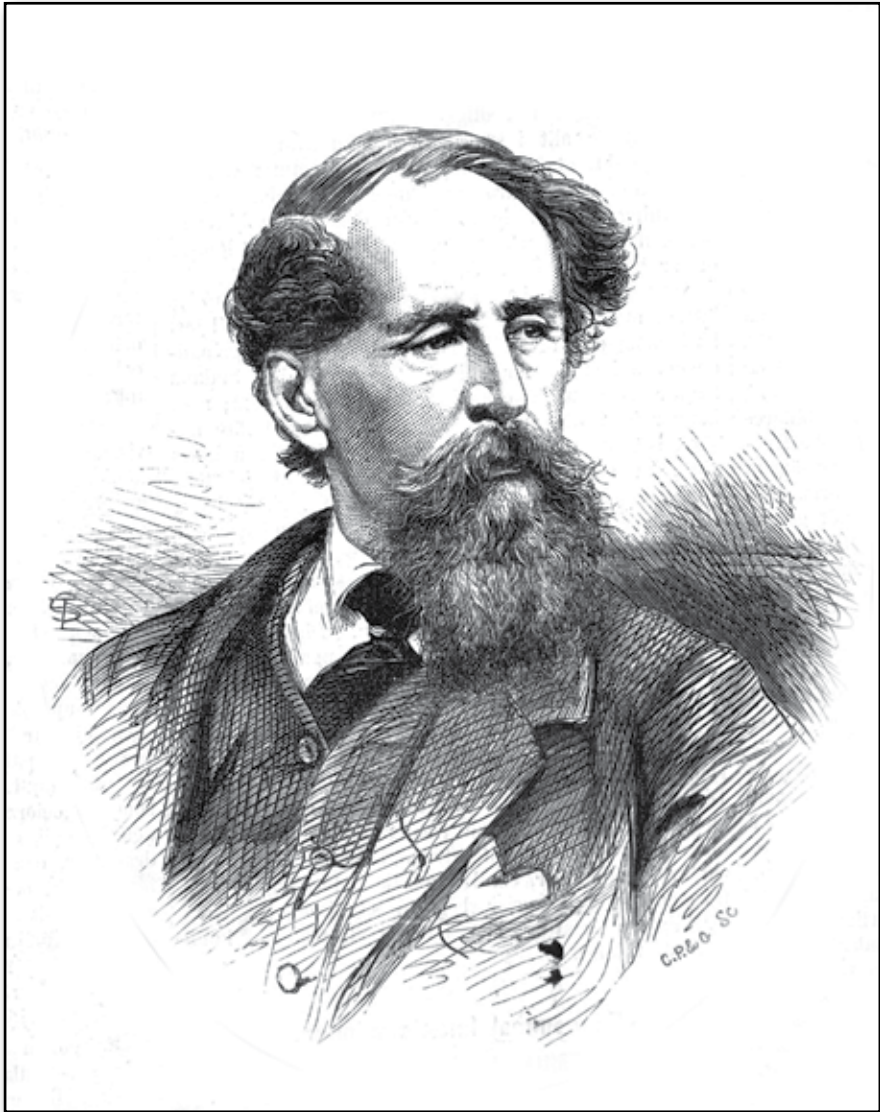
Dickens' beundransvärda blick för det folkligt egendomliga, hans djupt sedliga riktning och hans skarpt uttalade ogillande af de många samhälleliga och statliga missbruk, hvilka ännu fråsa på gamla Englands märg och kärna, allt detta är egenskaper, som aldrig

svika honom, äfven der andra diktargåfvor ej återfinnas i fullt samma mått hos hans arbeten. De anmärkningar, som kunna framställas isynnerhet mot de senare bland dem, gälla mest hans brist på sammanhållning och bestämd plan samt den häraf förorsakade bredden i hans framställning. Detta fel är imellertid, i vida större mon än man i England vill erkänna, ett nationelt fel, som återfinnes hos de flesta af hans samtida, författare som konstnärer, i än högre grad; vi nämna blott Thackeray såsom exempel. Denne sistnämnde med sin sedliga förtrytelse och sin förmåga att se allt i svart och utfinna hvarje föremåls svaga punkt, utgör för öfrigt ett intressant motstycke till Dickens, hvars kraftiga humor och sundare verldsåskådning bevarat honom från den mörka bitterhet och den nästan hatfulla skadelystnad, som likt lömska ormar lura öfverallt i Thackerays skrifter.

Det kan ej nekas, att Dickens, med sin ofantliga lätthet att uppfatta karakterer och lynnen, likväl just härigenom ofta är utsatt för faran att ge en grinande docka i stället för en levande personlighet. Sådana figurer förekomma också ej sällan hos honom; man känner igen dem på ett ord, en åtbörd, ett läte nästan, som de pligtskyldigast ge ifrån sig vid auktors vink, utan förmåga att i öfrigt föra något själfständigt lif. Men den stora mängden af verkligt klara och fullhaltiga karakterer öfverskyler merändels dessa brister, liksom framställningens åskådlighet och den stundom rörande, stundom burleska, stundom fantastiska tonen i det hela alltid på det angenämaste underhåller eller hjertligt tilltalar läsaren. Dickens' fantastik, som gifvit sig uttryck i hans många »julsböcker», hör särskildt till de älskligaste företeelser, den nyare vitterheten har att uppvisa.

Mycket skulle visserligen vara att tillägga till dessa korta antydningar, men det redan anlitade uttrymmet förbjuder oss det. Vi vilja

blott nämna, att Dickens är lycklig make och far samt i en fördelaktig ekonomisk ställning, som tillåter honom att föra ett oberoende, endast åt litteraturen helgadt lif. Ännu i sin kraftigare ålder, skall han säkert fortfarande med mången vitter skapelse begåfva sitt land, till hvars märkligaste författare han hör och allt framgent kommer att räknas.

Charles Dickens.

Viktiga ord och personer

Blessington, Marguerite.

[1789–1849] Irländsk författare och grevinna. Umgicks med den tidens kända författare, forskare och politiker.

Browne, Phiz.

[1815–1882] Brittisk konstnär som illustrerade många av Dickens mest kända böcker.

Bulwer-Lytton, Edward.

[1803–1873] Brittisk författare som skrev både romaner, pjäser och poesi. Är mest berömd för att ha skapat uttrycken ”pennan är mäktigare än svärdet” och ”Det var en mörk och stormig natt...”.

Collins, Wilkie.

[1824–1889] Produktiv brittisk författare som skrev 27 romaner, 50 noveller, 15 pjäser och mer än 100 andra böcker. Var en av Charles Dickens bästa vänner.

Cruikshank, George.

[1792–1878] Brittisk konstnär som främst gjorde karikatyrer. Illustrerade några av Dickens böcker.

Daily News.

Dagstidning som grundades av Charles Dickens. Gjordes om till News Chronicle 1930 som i sin tur köptes upp av Daily Mail 1960.

Dilke, Charles Wentworth.

[1789–1864] Brittisk liberal kritiker och författare. Grundade Daily News med Dickens.

Hoffmann, E.T.A.

[1776–1822] Tysk författare som var en av de mest inflytelserika inom romantiken. Skrev främst fantasy och skräck.

Lady Bury.

[1775–1861] Brittisk författare som skrev populärlitteratur som sålde i stora upplagor.

Lord Byron.

[1788–1824] Brittisk författare och adelsman som mest är berömd för berättelsen om Don Juan. Betraktas som en av de främsta romantikerna.

Lord Mulgrave.

[1797–1863] Den brittiske författaren och politikern Constantine Phipps fick titeln Lord Mulgrave 1831. Hans mest berömda roman är "Matilda". Tjänstgjorde både som inrikes- och kolonialminister samt var ambassadör i Paris.

Morning Chronicle.

Brittisk högertidning där Dickens fick sin första anställning.

Seymour, Robert.

[1798–1836] Brittisk illustratör.

Thackeray, William Makepeace.

[1811–1863] Brittisk författare som främst skrev satiriska böcker. Är mest känd för sin roman "Vanity Fair".

Fler böcker: E-boksforlaget.se

Om du gillar e-böcker om historia så kommer du att gilla utbudet hos E-boksforlaget.se

Det här förlaget är specialiserat på utgivning av äldre texter om arkeologi, resor och biografier.

Alla titlarna går att hitta hos de flesta e-bokhandlare, i iTunes samt på många bibliotek.

Här är några exempel på titlar:

Klassiska deckare

- "Sherlock Holmes: »Gloria Scott»"
- "Sherlock Holmes: Beryllkronan"
- "Sherlock Holmes: De fem apelsinkärnorna"
- "Sherlock Holmes: De rödhårigas förening"
- "Sherlock Holmes: Den avhuggna tummen"
- "Sherlock Holmes: Den blå karbunkeln"
- "Sherlock Holmes: Den försvunna brudgummen"
- "Sherlock Holmes: Den försvunna kapplöpningshästen"
- "Sherlock Holmes: Blodbokarna."
- "Sherlock Holmes: Det spräckliga bandet."
- "Sherlock Holmes: Den grekiske tolken"

- "Sherlock Holmes: Musgraves ritual"
- "Sherlock Holmes: Det gula ansiktet"
- "Sherlock Holmes: Det hemlighetsfulla mordet vid skogssjön"
- "Sherlock Holmes: Den hemlighetsfulle patienten"
- "Sherlock Holmes: Börsmäklarens biträde"
- "Sherlock Holmes: En skandal i Böhmen"
- "Sherlock Holmes: Krymplingen"
- "Sherlock Holmes: Lorden och hans rika amerikanska brud"
- "Sherlock Holmes: Mordet i Reigate"
- "Sherlock Holmes: Tiggaren med den kluvna läppen"

Arkeologi

- "Solgudens yxa och Tors hammare"

- (1899)
- "Hällristningarnas ålder" (1869)
- "Feniciska kolonier i Skandinavien" (1875)
- "Hällristningar på Kinnekulle" (1892)
- "Forntidens perioder" (1892)
- "Hur gamla är hällristningarna?" (1869)
- "Bohusläns bygdeborgar" (1909)
- "Bohuslänska hällristningar" (1879)
- "Fynden i Troja" (1878)
- "Förbindelse mellan Skandinavien och vestra Europa före Kristi födelse" (1889)
- "Svear och götar under folkvandringstiden" (1905)
- "Husaby kyrka" (1899)
- "Hällristningarna i Järrestad" (1881)
- "Nordens fartyg från hednatiden" (1872)
- "Anmärkningar rörande figurteckningar från forntiden" (1842)
- "Grafkistor af klufna och urhålkade stockar" (1894)
- "Den svenske solguden och den svenske Tyr" (1906)
- "Skånska fornminnen" (1853)
- "Ölands fornminnen" (1874)
- "Tors hammare" (1872)
- "Våra fornminnen – vad de lära oss" (1916)
- "Sveriges fasta fornlämningar från hednatiden" (1901)
- "Förstörda fornminnen i Bohuslän år 1924"

Djur & natur

- "Svenska djur i folktron" (1898)

- "Skäggets historia" (1893)
- "Kattens kulturhistoria" (1882)
- "Djurens sömn" (1889)
- "Katten i forntida Egypten" (1889)
- "Ett dygn på månen år 1870"
- "Orkidéernas historia" (1894)
- "Blomsterspråket" (1888)
- "Sveriges hundraser" (1880)
- "Guide till biskötsel" (1885)

Kulturhistoria

- "Midvinterns solfest" (1894)
- "Julen på 1870-talet – Skildringar och illustrationer i svenska tidskrifter"
- "Om julens härkomst" (1899)
- "Julen i Skåne på 1820-talet"
- "Nyaste och tillförlitligaste Drömboken" (1918)
- "1870-talets bästa tips för frisyr och utseende"
- "Lyxens historia" (1870)
- "Gaffelns historia" (1889)
- "Kanalbyggen på planeten Mars" (1888)
- "Vårt solsystem" (1878)

Resor

- "Ett besök i Venedig år 1878"
- "Strandgatan i Visby år 1879"
- "Resa på Dalslands kanal år 1877"
- "Nyköpings slott" (1877)
- "Ett besök i Marstrand år 1882"
- "Min resa i Blekinge och Kalmar år 1854"
- "Resor med luftballong år 1873"

- "Runlejonet i Venedig" (1871)
- "En utflykt på Mälaren år 1871"
- "Skildring af Vestergötland år 1882"
- "Kalmar slotts historia" (1880)
- "Ett besök i Södertälje år 1881"
- "En färd på Donau år 1882"
- "Ringmuren i Visby" (1874)
- "Fredrikstens fästning och Karl XII" (1879)
- "Petras helgedomar" (1921)
- "Ett besök i Boxholm år 1885"
- "Skildring av Riseberga klosterruiner" (1874)
- "Borgholms slottsruin" (1878)
- "Rundtur i södra Frankrike år 1880"
- "Ett besök på Djurgården sommaren 1868"
- "Sigtunas tidiga historia" (1872)
- "Helgeandskyrkan i Visby" (1878)
- "Norrköpings historia" (1871)
- "Ett besök i Waxholm år 1870"
- "Vadstena slott" (1875)
- "Skildring av Island" (1870)
- "Besök på Gripsholms slott år 1895"
- "Ett besök i Rom år 1870"
- "Besök på Helgoland år 1874"
- "Guide till Uppsala år 1875"
- "Kyrkoruinen S:t Katarina i Visby" (1877)
- "Gripsholms slott" (1877)
- "Ett besök i Strängnäs år 1874"
- "Ett besök i Visby år 1906"
- "Bohus fästning" (1869)
- "En resa på Rhen år 1866"
- "Ett besök i Ystad år 1872"

Svensk geografi

- "Märkliga orter i Sverige" (1883)
- "Skildring av Värmland år 1882"
- "Skildring av Dalälven år 1876"
- "Skildring av Ångermanland 1882"
- "Skildring av Bohuslän år 1882"
- "Skildring av Dalsland år 1882"
- "Skildring av Närke år 1882"
- "Skildring av Öland år 1882"
- "Skildring av Stockholm år 1882"
- "Skildring av Västmanland år 1882"
- "Skildring av Härjedalen år 1882"
- "Skildring av Gästrikland år 1882"
- "Skildring av Jämtland år 1882"
- "Skildring av Göteborg år 1882"
- "Skildring av Halland år 1882"
- "Skildring av Blekinge år 1882"
- "Skildring av Gotland år 1882"
- "Skildring av Södermanland år 1882"
- "Skildring av Östergötland år 1882"

Vikingar

- "Vikingatidens Lund och Birka" (1909)
- "Jomsvikingarnas saga" (1888)
- "Fyndet av vikingaskeppet i Gokstad år 1880"
- "Hervars och Hedreks saga" (1888)
- "Carl Larssons Uppsala-tempel" (1908)
- "Sagan om Ragnar Lodbrok och hans söner" (1880)
- "Sverige och vikingafärderna västerut" (1924)